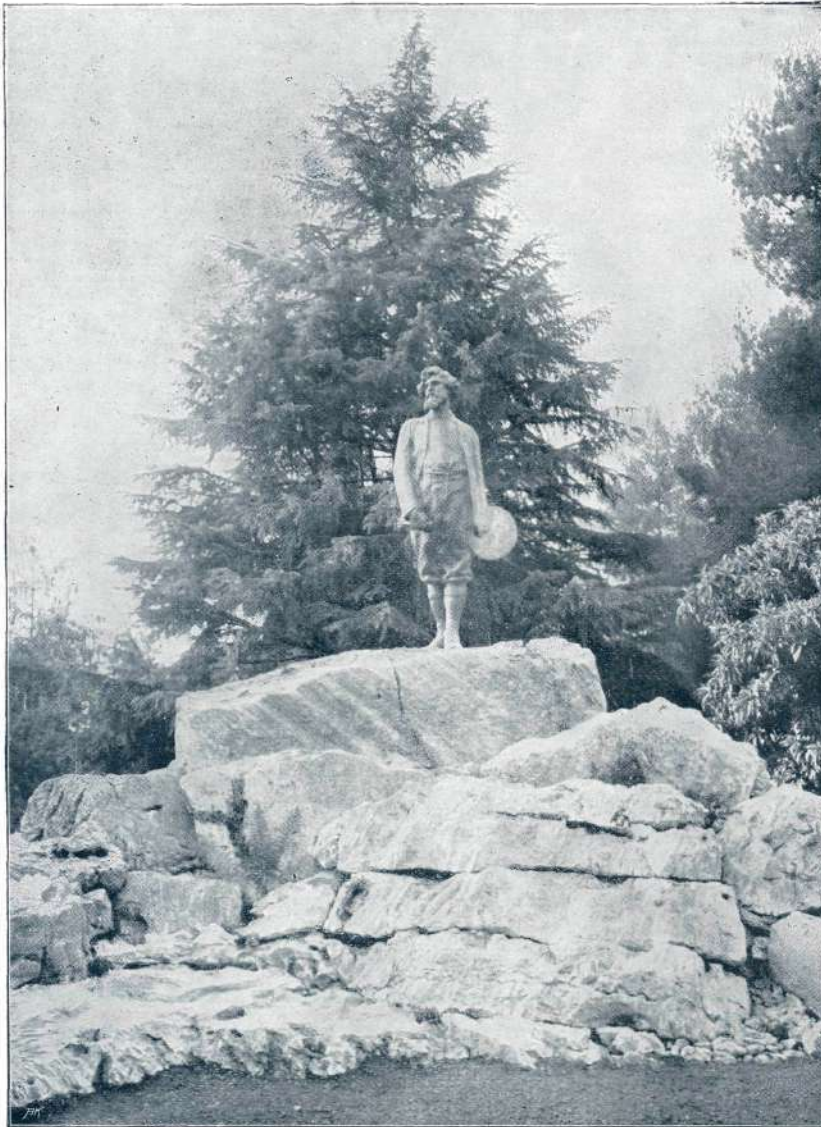

Vse važnejše zadeve so nam objavljali na veliki deski ob glavnem stopnišču. Tamkaj smo brali, kdaj dospemo v kako пристanišče, koliko časa se mudimo v dotičnem kraju, kdaj in kako se vrše skupni izleti, kaj so potniki izgubili ali našli itd. Ko smo se ta dan vračali od kosila, smo videli na deski nekaj nabitega, česar pa nismo razumeli, ker je bilo

da so po mednarodnem dogovoru angleški. Obljubil pa je, da razglasi takoj še prestavo, in res smo čitali malo kesneje: „Adventski zaliv (na Špicbergih). Fjord brez ledu. Videli mnogo kitov. Opazovali krasno polnočno solnce. Thalia.“ Kakor da se nam je kamen odvalil od srca; splošna radost je zavladala med potniki. Res neprecenljive vrednosti je brezžični brzovjav. Sredi morja smo prejeli s kopnega, z druge ladje, ki je bila oddaljena od nas 200 do 300 km, tako važno naznanilo.

Ob šestih popoldne smo jadrali mimo Medvedjega otoka. Nekako na pol pota med Nordkapom in Špicbergi leži sredi morja samotni, silno puščoben otok, da ga morda ni na svetu žalostnejšega kraja. Mož, ki je l. 1596. odkril ta otok, — imenoval se je Barents, — je slučajno ustrelil na njem 4 m dolgega kosmatinca in je otoku zato nadel ime „Medvedji otok“. Živa duša ne biva v tej samoti. Kako neki? Bregovi so prav strmi, da se ni moč izkrcati; rastlinstva ni na otoku nikakega. Tudi beli medvedje so izmrli, ali so se izselili. Vendar pa biva na otoku na milijone ptičev, neprimerno več kot na Fuglebjergeru; saj so tukaj mnogo varnejši pred ribiči, kakor pa tam doli ob Skandinaviji. Otok so že večkrat znanstveno preiskali ter so našli, da krije v sebi mnogo premoga. Ker bi se pa nikakor ne izplačalo, kopati premog na tem otoku, so vse tozadevne načrte opustili. Kakor po navadi, je tudi ta dan megla zakrivala otok. Videli smo le obrežje, ob katerem smo se vozili dobro uro. Ptičev je pa res vse mrgolelo nad vodo in krog ladje; bili so večinoma sami stari

SEGANTINI

pisano — angleški. Amerikanci so nam pojasnili, da je parnik „Thalia“ brzojavil s Špicbergov, kako se mu godi. Tedaj je bil pa ogenj v strehi. „Sramota, da na nemški ladji nabijajo samo angleške oglase!“ take in podobne govorice so odmevale vsepovsod. Iztaknili so poštarja ter mu brali levite, da mu je šumelo po ušesih. Izgovarjal se je, da je priobčil, kar je prejel in kakor je prejel; brezžični telegrami

znanci: galebi in morske lastovice. Ko smo se po obedu zbrali k večernemu koncertu, smo zagledali v daljavi mogočen parnik, ki je plul od Špicbergov. Menili smo, da se srečamo, pa smo se zmotili; naš sosed je jadral po drugi progji, bolj proti vzhodu. Mornarji so takoj spoznali „Oceano“, hamburški izletniški parnik, ki je vozil turiste iz Hamburga na Angleško, Islandijo in Špicberge, vračal se bo pa